

[Finansministeren.]

rømmelser bestående af bindinger af satser og andre allerede gældende bestemmelser medfører ikke lovændringer.

Med hensyn til disse toldbindinger og med hensyn til den anden side af regnskabet — nemlig hvad Danmark har opnået af indrømmelser fra andre lande til gengæld for vore egne indrømmelser — skal jeg henvise til de oplysninger, der er givet med hensyn til forslaget til folketingsbeslutning.

Jeg vil gerne understrege, at toldforhandlingerne i Genève på tilsvarende måde som de tidligere forhandlinger i Ancey og Torquay har været ført i nøje kontakt med de interesserede myndigheder og erhverv. Alle ønsker fra udlandets side om danske toldindrømmelser har således været drøftet med de i finansministeriets toldforhandlingsudvalg repræsenterede styrelser og erhvervsorganisationer, og udvalgets medlemmer har ligeledes afgivet indstilling vedrørende de endelige aftaleudkast, således som de forelå efter delegationens forhandlinger med de respektive lande. Man har endvidere søgt kontakt med de udvalgsberettigede politiske partier, således at repræsentanter for disse partier har været holdt orienteret om forhandlingerne og har fået forelagt alle de trufne aftaler, forinden undertegnelse af disse fandt sted.

Med hensyn til de finansielle virkninger af de foreslåede toldnedsættelser kan jeg oplyse, at det samlede årlige toldtab beregnet på grundlag af 1954-importen kan anslås til ca. 225 000 kr.

Herefter skal jeg fremkomme med nogle bemærkninger om den anden del af lovforslaget, der som allerede nævnt omhandler oprettelsen af en ny ankeinstans vedrørende visse af toldadministrationens afgørelser.

I betænkningen fra det folketingsudvalg, der blev nedsat sidste vinter i anledning af forslaget om ændringer i tekstiltoldsatserne, udtaltes bl. a. følgende:

„Udvalget har med finansministeren drøftet det fra flere sider rejste spørgsmål om at skabe en domstolslignende ankeinstans, for hvilken spørgsmål vedrørende toldadministrationens tariferingsafgørelser skulle kunne indbringes, og som — i samme omfang som hidtil finansministeren — skulle kunne træffe en endelig afgørelse heraf. Finansministeren var med udvalget enig i, at den hidtidige

ordning bør tages op til revision, og at det rejste spørgsmål derfor bør undersøges og forhandles med de interesserede erhvervsorganisationer, hvorefter der skal udarbejdes et lovforslag tagende sigte på at få skabt en ankeinstans som foran nævnt. Ministeren erklærede, at han vil træffe foranstaltning til, at dette lovforslag kan fremsættes i folketingsåret 1956-57.“

Det lovforslag, der nu er udarbejdet, må ses på baggrund af den udvikling, der efterhånden er sket med hensyn til anke af toldadministrationens afgørelser.

Ved 1849-grundlovens § 77 fik domstolene hjemmel til „at påkende ethvert spørgsmål om øvrighedsmyndighedens grænse“. Den nærmere betydning heraf for domstolenes kompetence vedrørende af administrationen trufne tariferingsafgørelser blev af højesteret i to domme afsagt omkring år 1860 med holdepunkter i toldlovgivningen afgjort derhen, at „spørgsmålet om, efter hvilken tarifbestemmelse de omhandlede varer skulle fortolde, henhører ikke under domstolenes, men under administrationens afgørelse.....“.

I årene efter afsigelsen af disse domme rejste der sig med mellemrum røster, der ønskede gennemført en ordning, der gav adgang til at anke toldadministrationens afgørelser. Og der blev da omsider ved lov nr. 67 af 1. april 1911 gennemført den ordning, der gælder den dag i dag, nemlig at finansministeren har den endelige afgørelse af sådanne sager, men at ministeren dog forinden skal have indhentet en udtalelse fra et udvalg, toldrådets appeludvalg.

Loven af 1911 gav den private en nem adgang til at få en tariferingsafgørelse forelagt et i forhold til toldadministrationen fritstillet forum, men desuagtet har der aldrig rigtig været ro om denne ordning. Der har til stadighed været ønsker om at få en ordning af mere domstolslignende karakter. Og disse ønsker har formentlig fået yderligere næring ved, at man i de senere år har set sådanne ordninger blive gennemført inden for forbrugsafgiftsområderne.

I årene fra 1922 til 1955 kunne spørgsmål vedrørende tobaksvarers og chokoladevarers afgiftspligt indbringes for finansministeren, der dog forinden skulle indhente en udtalelse fra toldrådets appeludvalg. Det